

PESMI

Franček Rudolf

KROKANJE

Palica v železni ograji balkona.
Še ena palica.
Cela veriga palic.
Krat dva.

Z roko sežem navzdol.
Čevlje še imam.
Noge tudi.
Potem se naenkrat spomnim:
Kaj pa, če to
ni moja roka?

Mogoče sem se pozabil
pod mizo v baru.
Mogoče sem se vrgel v naročje
kakemu policaju.
Oblije me zona. Toda konstruktivno
se lotim problema.

Roke zapičim v streho.
Zdaj so TV antena.
Noge vsilim mizi
(zdaj ima šest nog
in se hudo maje).
Lase vsadim na vrt,
naredim okrasno kroglo iz glave,
z vsem ostalim
pa še kar nekako prebijem,
prižgem radio in pojem
tralala.
Potem se vrnejo
moji zapôsleni deli
in potem tako že sonce vstaja.

PRVI IN ZADNJI RANDI

Ob šestih pred Figovcem
Bil je dež, izrazit dež
Rekla si Ti si tako moj
Ti si moja, jaz sem tvoj
Ljubezen je lepa reč
Bil sem v sivi obleki in naenkrat sem bil
tujski legionar dežja
Saj bi te ljubil, kačjeoka, dolgonoga, superoksidirana,
pa nisem imel dežnika

Dež, izrazit dež je bil
Dež — problem generacij
Dež, ki je že nekoč zakrivil
vesoljni potop
Dež je bil

GRAD

Tu stoji grad. Neskončne svetle sobane,
lestenci neprestano polni mavričnih luči.
Postelje za sanje, za spomine velike omare
in po stenah zbirke vseh lepih in zanimivih reči.

V rdečih steklenih vazah sveže cvetlice:
in na vrtu se vsak dan razcvetajo nove.
Vendar ko bolje pogledaš te zidine,
vidiš: to so pravzaprav rame, lasje ali noge.

Da. Iz naju je ta grad. Najine besede
in sanje so njegova notranja oprema.
Toda že davno sva od tod zbežala.
Vsa vrata so sneta, vsako okno široko zeva.